

Morzsák a korinthusi levelezésből

41. ISTENFÉLELEM

„Mivel tehát ismerjük az Úr félelmét, embereket győzünk meg...” (2Kor 5,11)

Egyszer megkérdezte tőlem valaki, hogy valójában miért is szeretem a puritánokat. A kérdés pontosabban úgy hangzott, hogy mit szeretek „rajtuk”. Az illető, aki a kérdést feltette, azt hiszem inkább hidegrázást kapott tőlük, ismeretlenül is életidegeneknek, sarkosaknak, komoraknak hitte őket. Anélkül, hogy sokat gondolkodtam volna, azt válaszoltam: az *istenfélelmük* ragad meg! Nem tudom, miért ezt mondtam akkor, de azóta sem találtam jobb indokot. Pedig pontról pontra cáfolatát is adhattam volna az ismerősöm fejében kialakult torz képnek, ehelyett inkább én is a komolyságukat emeltem ki. A puritán szerzők írásai, és mindazoké, akik az ő kútjuktól ittak, könnyen megkülönböztethetők más keresztény szerzők írásaitól. A puritánok minden témát az istenfélelem szemszögéből láttak és láttattak. Komolyan vették a példabeszédet, hogy „a bölcsesség kezdete az Isten félelme”. Az istenfélelem volt számukra az alfája és ómegája mindennek, amiről gondolkodtak.

A puritánok és Pál apostol között ebben a tekintetben nem látok különbséget. Nem véletlen, hogy a puritánok terminológiában „az Apostol” általában Pált jelölte. Pál leveleiben egy olyan ember ihletett gondolatait olvashatjuk, aki hódolt az élő Isten előtt, és teljes lényével félte őt. Olyan ember volt, aki elnémult Teremtője előtt, hogy egyedül Isten legyen igaz, és az, akit ő Krisztusért igazzá nyilvánít. Az evangélium hirdetésében is ezt látta végső oknak. A legnagyobb probléma nem az, hogy az embereknek nehéz az életük. Nem is az, hogy az életük Isten nélkül értelmetlen, vagy hogy nem képesek átélni, hogy Isten szereti őket, vagy hogy legmélyebb vágyaik nem találhatnak beteljesedésre – holott ezek nyilván mind fontosak voltak Pál számára is. A legnagyobb problémát abban látta, hogy az emberek Isten *haragja* alatt vannak! Pál félte az Urat. Szentnek és igaznak látta őt. Félelmetesnek és félni valónak. És ezért tartotta mindennél sürgetőbbnek, hogy az embereket meggyőzze az igazságról és valós helyzetükről. „Mivel tehát ismerjük az Úr félelmét...” Mivel tudjuk, hogy rettenetes dolog az élő Isten kezébe esni. Mivel tudjuk, hogy lesz egy napja az ítéletnek. Mivel tudjuk, hogy mindannyiunknak oda kell állnunk Isten ítélőszéke elé. Ezért... ezért győzködjük az embereket. Ezért próbáljuk mindenáron és minden módon elmondani nekik az evangéliumot. Azt, hogy Isten úgy szerette a világot (ugyanaz az Isten, aki haragszik), hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.